

פרק חמיישי

(בהתאם הנפש לצד תכילת אחת)

אך לאדם שישעבד לחות נפשו כלם לפני הדעת, כפי מהשகדמוני בפרק שלפני זה. וישים לנגד עיניו תמיד תכילת אחת, והיא: השגת השםיתברה, כפי יכלת האדם לדעת אותה. וישים פעולותיו כלל: תנוועתו ומנוחתו וכלבריו מבאים לו הפליל, עד שלא יהיה בעלותיו דבר מפועל הפליל, רצוני לומר: פועל שלא יביא אל זאת הפליל. ומהפל בו: שישים הכוונה באכילתו ובשתיתו, ומשגלו, ושנתו ויקיצתו, ותנוועתו ומנוחתו - בבריאות גופו בלבד. והכוונה בבריאות גופו - שתמצא הנפש כלים בריאים ושלמים לקנות החקמות וקנות מעילות המדות ומעילות השקליות עד שיגיע לפליל ההיא.

ועלזה החקש לא תהיה אז פגתו אל ההנאה בלבד עד שיבחר מנהמו והמשטה הערב, וכן בשאר ההנחות - אבל יכון אל המועל. וכשיזדמן שייה ערבית - יהיה; וכשיזדמן שייה בלתי ערבית - יהיה. או יכון אל הערב על דרך חכמת הרפואה: כפי שחלשה תאוותו למאל - עיריה במזונות המתבלים ערבים שנפש האדם מתאווה להם. וכן מי שהתעורה עליו מרה שחורה - יסירה בשמיית הגוננים, ובמיini זמר, ובטיול הנחות, ובגוננים הנאים, וחברת הצורות היפות וכיוצא בהם מפהשרחיב הנפש, ויסיר חלי המרה שחורה ממש. והכוונה בכללו - שבריא גופו. ותכלית הכוונה בבריאות גופו - לקנות חכמה. וכן בשיתפקיד לקנות ממון - תהיה תכילת כנותו בקבוץ, שיוציאו מעילות ושים צאחו לחושי גופו ולהמשיך מוצאותיו, עד שישיג וידע מהשםיתבר מהשאיפר לדעתו.

ועל זה החקש יש למלאכת הרפואות מבוא גדוול מאד בעילות השקליות והמדות ובידיעת השםיתברה, ובהגיע אל הצלחה האמיתית. יהיה למוקה ובקשנה עבודה מן העבודות הגדולות, ולא תהיה אז כאריגה וכוננות. כי בה ונשען פעולותינו, וישבו פעילות אונושיות מבאות אל המעלות האמיתיות. כי האדם שיבא יוכל מזון ערבי אל החץ, טוב הריח שנפש אדם מתאווה לו, והוא מזיך לו; ואפשר שייה סבה לחלי קשה, או לימות פתאום - זה ובמונותacci שון. ואין זה فعل האדם, מאשר הוא אדם בעל שלל; אולם הוא فعل אדם מאשר הוא חי, נמשל בבהמות נדרמו. ואולם יהיה בעל אונושי, בשיאכל המועל בלבד. ופעמים ינית הערב ויאכל הנמאס, כפי בקשנת המועל - וזה فعل פי הדעת, ובזה נבדל האדם בעלותיו מזולתו. וכן בשיבעל בשיתאונ, מבלתי שישמר הנזק והתועלת - יש לו זה הפעל מאשר הוא בעל חי, לא מאשר הוא אדם.

ואפשר שתהיה הנגתו בלה לפיהם, כמו שזכרנו, אלא שישים התקלitas: בריאות הגוף ושלמותו מהחליים בלבד - ואין זה חסיד. כי כמו שבהיר זה הנאת הבריאות, לאחר זה הנאת המאכל, או הנאת המשג' - וכלם אין תקלית אמתית לפועלותם; אבל במקרה: שישים תקלית כל מה שיתעסק בוגבריות הגוף והמשך מציאותו על השלמות, כדי שיארו kali לחות נפשו - אשר הם אבורי הגוף - שלמים; ותתעסק נפשו מביי מוגע במעלות המדות ובמעלות השכליות. וכן ככל מה שילמדחו מוחכםות ומונחות שישייג. מה שהוא מהן דרך לتكلית היא - אין בו דין ודברים; ומהשאין בו תועלת בתקלית היא: כשאלות החשבון, וספר החרוטים והתחבולות, ולהרבות משאלות אל-הנדסה, ומייצת המשקלים, והרבה פיווא באלו - תקיה הפונה בהם לחידד המשקל ולהרגיל לו השקל בדרכי המופת, עד שיגיע לו לאדם קניין ידיעת הקש המופת מזילתו, וייהה לו זה הדרך שיגיע בו לידיעת אמתת מציאות השם-יתברך. וכן בדברי האדם כלם: אין צrisk שידבר בהם אלא במהшибיא לנפשו בו תועלת, או ירחק חזק מנפשו, או מגופו; או בחכמה, או במעלה; בשבח מעלה, או מעלה; או לגנות, או מגנה. כי קללת בעלי החסرونות וזכרים לגנות - אם היה הפונה בו לחסרים אצל בני אדם, עד שיתרחקו מהם ולא יעשו במשיהם - הוא דבר מחייב, והוא מעלה. ללא תראה אמרו יתברך: במעטה ארץ-מצרים אשר ישבתם לא תעשו (ויקרא יח ג). וספר הסדרומים וכלמהשבא במקרא מסفور גנות בעלי החסرونות וזכרים לגנאי, ושבח הטובים והגדלים - אין הפונה בו רק מהשזרכתי לך: עד שימשכו בני אדם אחרי הדרכים הטובים האלה, ויתרחקו מדרך הרעים מהם. וכשישים האדם בונתו אל זה העניין, יבטל מפעלותו ויחסר מפאריו הרבה מאד. כי מי שיבנו אל זה העניין לא יתעורר לפתח הפטלים בזהב, או לעשות רוקום זהב בגדיו הנאים. אלהים! אם לא יבנו בזה להרחב נפשו כדי שתברא ירחק ממנה חלה, עד שתהיה בהירה זכה לקבל החכמאות. והוא אמרם, זכרונם לברכה: "דירה נאה, ואשה נאה, ומטה מצעת לתלמידי חכמים". כי הנפש תלה ותעלדר מהשובה בהתמדת עיון הדברים העכורים, כמו שילאה הגוף בעשותו המלאות הקבדות עד שינוי וינפש, וזה ישוב למזגו השווה - בן אריכה הנפש גם כן להתעסק במנחות החושים בעיון לפתוחים ולענינים הנאים, עד שתשור ממנה הלאות. כמו שאמרנו: "בְּהוּ חֶלְשִׁי רַבָּנוֹ מְגַשֵּׂיחּוּ הוּ אָמֵרִי מַלְתָּא דְּבִדְחוּתָא". ויחסב שעלה הצד - לא יהיה אלה רעות ולא מעשה הבל, רצוני לומר: עשית הפתוחים והציריים בבנייניהם ובכליים ובבגדים.

ודע, שזאת המדרגה היא מדרגה עליונה מאד ו חמירה, לא ישיגוה אלא מעט מזער ואמור הרجل גדול. וכשיזדמן מציאות האדם שזה עניינו - אני אומר שהוא למטה מונבאים. רצוני לומר: שישמש בחות נפשו כלם ונישם תקליתם - ידיעת השם-יתברך לבד; ולא יעשה מעשה קטן או גדול, ולא ידבר

דבר - אלא שהפועל ההוא, או הדבר מהו מביא למעלה, או מהשمبיא אלמעלה. והוא יחשב ויסתכל בפעול ותנוועה ויראה אם יביא אל התקלית ההייא, או לא יביא - ואז יעשה.

וזהו אשרבקש מפנוי יתפרק שונכוון אליו, באמרו: ואהבת את ד' אלהיך בכל לבך ובכל נפשך ובכל מארך. רצה לומר: **בכל חלקי נפשך** - שתעשה תקלית כל חלק ממנה תקלית אחת והיא: לאhabit השם יתברך. וכבר הזהיר הנביא, עליו השלום, עלזה גסכו ואמר: **בכל דרכיך דעהו** (משל ג ו), ופרשו החכמים, זכרונם לברכה, ואמרו: "אפיקו לדבר עברה". ורצוונם לומר: **ששתים לפעל ההוא תקלית**, והיא - האמת, אף-על-פי שיש בו עברה מצד אחד. וכבר כללו החכמים, זכרונם לברכה, זה העניין כלו בקצרה במלות מועטות מורות עלזה העניין הוראה שלמה מאד, עד לשאתה תבמן המלות, איך ספרו זה העניין הגדול והעצום כלו, אשר חברו בו חבורים ולא השלימו - **תדע שנאמר בכל אלהים כלל**; והוא אמרם בצדאותיהם: **"וכל מעשיך יהיו לשם שמים"**. וזהו העניין אשר בארנווה בזה הפרק; וזהו שיעור מה שראינווה ראוי לזכרו הנה, לפי זאת הפקדמה.